

Arrest

nr. 96 383 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 november 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 3 november 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit de wijk Hay Ur, Bagdad (Centraal-Irak). Uw vader zou lid geweest zijn van de voormalige Baath' partij, doch het zou een louter theoretisch lidmaatschap betroffen hebben. Vanaf uw

10 jaar zou u met uw vader hebben samengewerkt in diens auto-atelier. Na de val van het regime in 2003 zou uw vader zijn werkzaamheden preventief omwille van de toenemende onveiligheid hebben stopgezet. Hij zou hierop een kruideniers-/buurtwinkeltje begonnen zijn bij jullie thuis. Tot 2008 zou u vervolgens met uw vader hebben samengewerkt in dat winkeltje. Vanaf 2008 zou u beginnen werken zijn in een aluminiumatelier bij u in de buurt maar in uw vrije momenten zou u nog met uw vader hebben meegewerkt in het winkeltje. Op 8 september 2011 zou u rond 10u 's morgens hebben gehoord hoe twee wagens voor het winkeltje van uw vader stopten. Toen u eveneens gegil hoorde zou u naar buiten zijn gegaan. U zou gezien hebben hoe zeven gewapende mannen - leden van het Al Mehdi leger - uw vader uit diens winkel hadden gesleurd en hem op straat aan het slagen waren. U zou uw vader hebben proberen verdedigen maar zou door één van de mannen ook hardhandig zijn aangepakt. U zou de Mehdi-leden hebben horen zeggen dat uw vader een 'vieze Baathist' was en dat zij u zouden meenemen. Ze dreigden er bij uw vader ook mee dat hij u nooit meer zou terugzien. U zou geblinddoekt zijn en in een wagen zijn meegenomen. Na twee uur rijden zou u een woning zijn binnengebracht. De dag nadien zou u zijn ongevraagd omtrent uw soennitisch geloof en het Baath' verleden van uw vader. U zou hebben bevestigd dat u soenniet was alsook dat uw vader Baathist was maar hierbij hebben verduidelijkt dat hij geen hoge rang had en niet actief was. Desondanks zou u vervolgens zijn geslagen en geschopt. U zou uiteindelijk gedurende een week zijn vastgehouden. Tijdens uw detentie zou u nog tweemaal zijn geslagen en vernederd. Tijdens uw detentie zou uw vader vernomen hebben van A.(...) A.(...), een Sjiitische buurman die banden had met het Mehdi-leger, dat iemand had verklikt dat jullie soennieten waren. Hij zou uw vader hebben gezegd dat hij kon helpen bij uw vrijlating indien uw vader losgeld zou betalen. Over uw veiligheid nadien kon hij uw vader evenwel geen garantie geven. Nadat uw vader \$ 5000 had betaald zou u zijn vrijgelaten. De dag na uw vrijlating zou u zijn ingelicht over de manier waarop hij u had vrij gekregen. A.(...) A.(...) zou, na uw vrijlating, uw vader hebben aangeraden u te laten vluchten. Er zou immers een nieuwe liquidatie-campagne gestart zijn tegen soennieten en naar A.(...) A.(...) vertelde zouden de leiders van Mehdi jullie niet meer in de buurt willen. Op aanraden van uw familie, die vreesde dat u omwille van uw soennitisch geloof en het Baath' verleden van uw vader zou gedood worden, zou u op 18 september 2011 Irak verlaten hebben. U reisde via Iran en Turkije naar België waar u op 2 november 2011 zou zijn aangekomen. Op 3 november 2011 diende u een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, dd. 5/8/2011, uitgereikt te Rusafa en een kopie van uw nationaliteitsbewijs, dd. 17/7/2011, uitgereikt te Rusafa.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen aangaande uw identiteit en nationaliteit. U kan enkel kopieën voorleggen van uw identiteitskaart en van uw nationaliteitsbewijs. Gezien het makkelijk te vervalsen karakter van kopieën, kan aan de door u voorgelegde stukken geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Gevraagd naar uw originele stukken, stelt u dat u deze diende weg te gooien op bevel van de smokkelaar tijdens de reis. Gelet op het feit dat uit de voorgelegde kopieën blijkt dat deze stukken werden uitgereikt op 5/8/2011 en 17/7/2011 - twee tot anderhalve maand voor uw vlucht - werd u gevraagd naar eventuele vorige documenten. U verklaarde hierbij dat u nieuwe documenten kreeg nadat uw andere documenten "vermist" waren (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Gevraagd of zowel uw identiteitskaart als uw nationaliteitsbewijs verloren waren geraakt, repliceerde u vervolgens dat het enkel om uw identiteitskaart ging. U verduidelijkte hierbij dat u voordien nooit een nationaliteitsbewijs had gehad (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Ter bevestiging nogmaals gevraagd of u uw identiteitskaart verloor, stelde u uiteindelijk dat uw identiteitskaart een oud type document was en dat u het daarom moest laten vernieuwen (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Wanneer u uiteindelijk wordt gevraagd of u uw identiteitskaart nu verloor dan wel of deze verouderd was, geeft u het toch wel bizarre antwoord dat u met "vermist" in feite "verouderd" bedoelt (zie gehoorverslag CGVS p. 8).

Voorts is het hierbij toch ook merkwaardig dat u, die verklaarde persoonlijk uw nationaliteitsbewijs en (nieuwe) identiteitskaart in Irak te hebben afgehaald, niet exact kan zeggen waar u deze documenten afhaalde. U komt niet verder dan de vage opmerking dat u deze stukken ging afhalen in het 'bureau Rusafa', in Rusafa, gelegen naast Bab el Muadem. Uitdrukkelijk gevraagd in welke wijk u om die documenten moest en er hierbij op gewezen dat Rusafa geen wijk is maar een groot stadsdeel, repliceerde u dat u het niet weet en volhardt u dat het bij jullie Rusafa heet (zie gehoorverslag CGVS p. 8).

Alsook kan nog worden opgemerkt dat u, waar u op het Commissariaat-generaal (CGVS) verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS p. 6), op de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen verklaarde dat uw paspoort, samen met uw andere identiteitsdocumenten in beslag werd genomen door de smokkelaar (zie DVZ verslag, vraag 21). Na confrontatie met uw verklaringen op de DVZ, ontkende u uitdrukkelijk dit zo op de DVZ te hebben gezegd (zie gehoorverslag CGVS p. 7). U stelde zich hierbij luidop de vraag waarom u uw paspoort zou wegdoen indien u er een had gehad. Erop gewezen dat op die manier bepaalde informatie kan worden verdoezeld, geeft u het eigenaardige antwoord dat 'dit zou kunnen' (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Het ontbreken van enig tastbaar begin van bewijs aangaande uw identiteit en nationaliteit in combinatie met het geheel van bovenstaande incoherente en eigenaardige verklaringen, doen vermoeden dat u niet de volledige waarheid spreekt omtrent uw identiteit en/of uw nationaliteit. Kan hier tot slot en volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat het voorleggen van enig tastbaar begin van bewijs betreffende de identiteit en/of de nationaliteit een essentieel element is binnen de asielprocedure. Het ontbreken van dergelijke stavingsstukken houdt in ernstige mate een negatieve indicatie in van uw asielrelaas.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen - u verklaarde door het Mehdi-leger te zijn opgepakt en te worden geïnterviewd omwille van uw Soennitisch geloof alsook omwille van het Baath'verleden van uw vader - dient voorts te worden opgemerkt dat u hieromtrent niet heeft weten te overtuigen.

Zo kunnen er vooreerst vragen worden gesteld bij het feit dat u als enige van uw gezin werd opgepakt. Indien men daadwerkelijk u en uw gezin viseerde omwille van jullie religie en het Baath'verleden van uw vader, zoals u verklaarde, kan toch verwacht worden dat ook de andere leden van uw gezin zouden worden opgepakt en/of problemen zouden kennen, niet in het minst uw vader zelf! Los van het feit dat uw vader éénmalig werd geslagen voor zijn winkel de dag dat u werd opgepakt, kende niemand van uw gezin, noch tijdens de periode van uw detentie noch daarna, enig probleem (zie gehoorverslag CGVS p. 4, 16 en 18). Uw ouders en twee zussen wonen tot op heden nog steeds in hun woning in Hay Ur (zie gehoorverslag CGVS p. 3 en 4). Behalve een verwijzing naar de slechte algemene situatie in Irak en het feit dat uw vader in voortdurende angst zou leven, blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw familie sinds uw vertrek nog enig concreet probleem heeft gekend (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Deze vaststellingen doen reeds vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van de vervolging die u zou hebben gekend omwille van uw soennitisch geloof en het Baath'verleden van uw vader.

Kan voorts nog worden opgemerkt dat u evenmin in staat bleek duidelijke en overtuigende verklaringen af te leggen omtrent het ontstaan van uw problemen. Ondanks uw verklaringen dat er sinds 2004 veel sektarisch geweld plaatsvindt in uw wijk en uw stelling dat slechts 5% van de bevolking in Hay Ur bestaat uit Soennieten (zie gehoorverslag CGVS p. 13 en 14), verklaarde u dat u pas in september 2011 voor het eerst problemen kende omwille van uw geloof. Gevraagd hoe het komt dat u, als soenniet, ondanks het veelvuldige sektarische geweld in uw wijk, voordien nooit problemen kende, antwoordde u dat men voordien niet wist dat u en uw familie soennieten waren (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Erop gewezen dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat het Sjiitische Mehdi-leger en de Sjiitische inwoners in een overwegend Sjiitische wijk niet zouden weten of en waar Soennieten wonen, wijzigde u plots uw verklaringen en stelde u dat men het wel wist maar dat er voordien van hogerhand nog geen bevel was gegeven om jullie te liquideren (zie gehoorverslag CGVS p. 17). U verduidelikte hierbij dat uw Sjiitische buurman A.(...) A.(...) uw vader zou hebben ingelicht dat jullie geïnterviewd werden en dat het Mehdi-leger jullie niet meer wilde (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Dat u vervolgens, zonder u bijkomend te informeren bij A.(...) A.(...) omtrent dit nieuws, het moment waarop A.(...) A.(...) het zou hebben vernomen en de persoon die jullie, volgens A.(...) A.(...), als Soennieten zou hebben verklikt het besluit neemt te vluchten en uw familie - nochtans ook Soennieten die eveneens bijkomend risico lopen omwille van het Baath'verleden van uw vader - achterlaat in Hay Ur (zie gehoorverslag CGVS p. 4, 5, 18 en 19), doet bijkomend vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas. Uw stelling dat uw familie u verplichtte te vertrekken omdat ze voor u, een jonge man, meer risico zagen dan voor een oude man kan niet worden weerhouden. Waarom er voor u meer risico zou zijn, kon u immers niet verduidelijken en u beperkte zich binnen uw uitleg tot de loutere stelling dat, wanneer men in Irak iemand wil treffen, het gebruikelijk is om de enige zoon in het gezin te mishandelen. Wanneer u vervolgens werd geconfronteerd met uw eerdere opmerking dat hele soennitische gezinnen in uw buurt en/of in Sjiitische wijken worden verdreven, merkt u op dat de milities geen duidelijke richtlijnen hebben in hun werkwijze (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Deze opmerking indachtig is het des te merkwaardiger dat de rest van uw gezin geen stappen onderneemt om ook zichzelf in veiligheid te brengen; dit zeker gelet op uw eerdere verklaringen dat het Mehdi-leger tegen uw vader zei dat hij "een vieze Baathist" is en moest vertrekken uit de wijk én uw opmerking dat uw vader sinds uw vertrek in voortdurende angst leeft omdat de regering en de milities nog steeds bezig zouden zijn met het

opsporen van voormalige Baath'leden en hierbij vrij wispelturig te werk gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 4 en 15).

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat u geen enkele poging ondernam om meer te weten te komen omtrent uw opsluiting en uw vrijlating, ook al had u hiertoe de mogelijkheid via A.(...) A.(...) die, volgens u, goede banden had met het Medhi-leger en ervoor zorgde dat u tegen betaling werd vrijgelaten. U zou enkel van uw vader vernomen hebben dat A.(...) A.(...) onderhandelde over uw vrijlating en dat uw vader vervolgens \$ 5000 betaalde (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Dat u voorts geen enkele poging ondernam A.(...) A.(...) te contacteren en u bijkomend te informeren omtrent deze gebeurtenis - nochtans dé kern van uw relaas - zet uw geloofwaardigheid eens te meer op de helling. Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat u minstens zou pogen te weten te komen wat er precies gezegd werd tijdens de onderhandelingen in het kader van uw vrijlating om zo een duidelijk zicht te hebben op de risico's die u mogelijks nog loopt. Zeker gezien A.(...) A.(...) uw vader eveneens adviseerde om u te laten vluchten (zie gehoorverslag CGVS p. 17), kan van u worden verwacht dat u enige interesse aan de dag legt om via A.(...) A.(...) bijkomend te informeren. Toch wanneer u nadien genoodzaakt was een dergelijk ingrijpende beslissing te nemen en uw land - en familie- te moeten verlaten.

Ook wat betreft de ontdekking van het Baath'verleden van uw vader, kwam u niet verder dan het uiten van loutere vermoedens. U stelde vooreerst dat men dit te weten kwam omdat buurtgenoten dit verklikten. Hierop gevraagd wie van uw burens klikte, moet u het antwoord schuldig blijven. U stelde uiteindelijk niet met zekerheid te weten of buurtgenoten uw vader verklikten en wijst er dan ook op dat u uw eigen conclusie hieromtrent maakte (zie gehoorverslag CGVS p. 19). Zoals reeds werd aangehaald kan ten eerste worden getwijfeld aan de beweerde vervolging omwille van het Baath'verleden van uw vader, die klaarblijkelijk acht jaar lang niet werd lastiggevallen, om dan plots in 2011 te worden uitgescholden en geslagen, maar ook niets meer en niets minder. Dat u voorts geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen omtrent het Baath'verleden van uw vader hoewel u nochtans verklaarde over dergelijke stukken te beschikken, rekening houdend met uw ontwijkende antwoorden wanneer u gevraagd wordt alsnog enig tastbaar begin van bewijs hieromtrent voor te leggen (zie gehoorverslag CGVS p. 7) én gezien uw verklaringen dat A.(...) A.(...) enkel u zou hebben aangeraden het land te verlaten en geen enkel advies in die zin gaf aan uw vader zelf, versterkt deze twijfel eens te meer.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag en uw beweerde vrees voor vervolging.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Baghdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Baghdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Baghdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Baghdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Baghdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Baghdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw

aanwezigheid in Baghdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Baghdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Baghdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Baghdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Baghdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Baghdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, u legde geen stukken voor die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande appreciatie. Zoals reeds uitdrukkelijk werd aangehaald kan aan de door u voorlegde kopieën van de Iraakse identiteitskaart en het Iraakse nationaliteitsbewijs geen enkele bewijswaarde worden toegekend (zie supra). U legde voor het overige geen enkel stavingsstuk voor.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van artikel "1.2" van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Na een theoretische uiteenzetting over het subjectief en het objectief element van de vluchtelingenrechtelijke vrees en over de plegers van de vervolging, stelt verzoeker dat hij voldoet aan de voorwaarden omdat hij vreest voor vervolging door het Mehdi-leger in Irak. Volgens verzoeker blijkt uit een bloemlezing van het gehoorverslag dat zijn vrees gegrond is omdat hij in Irak persoonlijk en werkelijk werd opgepakt en bedreigd door het Mehdi-leger omwille van zijn soennitisch geloof en het Baath-verleden van zijn vader waardoor hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst te ontvluchten.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Verzoeker stelt na enkele theoretische beschouwingen dat de commissaris-generaal zich in zijn weigeringsbeslissing heeft beperkt tot enkele standaardoverwegingen die haaks staan op de materiële motiveringsplicht en het gehoorverslag. Met betrekking tot de afwezigheid van enig begin van bewijs van zijn identiteit of nationaliteit, stelt verzoeker dat de afwezigheid van identiteitsdocumenten de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag niet in het gedrang brengt omdat verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn voor de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker meent dat hij geloofwaardige en eerlijke verklaringen heeft afgelegd en dat in de beslissing de kern van het asielrelaas van verzoeker, namelijk dat hij door het Mehdi-leger wordt bedreigd omwille van zijn soennitisch geloof en het Baath-verleden van zijn vader, niet wordt aangeraakt. Verzoeker meent dat hij wel degelijk een begin van bewijs heeft neergelegd omdat hij bij het Commissariaat-generaal een kopie van zijn identiteitskaart en zijn nationaliteitsbewijs heeft neergelegd. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen enkel bewijs bevat dat deze documenten vervalst zijn. Omtrent het feit dat toch zou mogen worden verwacht dat zijn vader bij uitstek het slachtoffer zou worden van de bedreigingen door het Mehdi-leger omwille van zijn religie en zijn Baath-verleden, stelt verzoeker dat de adjunct-commissaris de verklaringen van verzoeker niet heeft begrepen.

Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij door het Mehdi-leger werd bedreigd en dat zijn vader door het Mehdi-leger werd aangevallen waarbij leden van zijn familie in voortdurende angst leven vanwege hun Baath-verleden. Aangezien verzoeker de enige zoon is van het gezin, spreekt het volgens hem voor zich dat hij door het Mehdi-leger wordt aangepakt. Verzoeker stelt dat, in tegenstelling tot wat in de beslissing wordt opgemerkt, zijn gezin wel degelijk een constant risico loopt om door het Mehdi-leger te worden aangevallen.

Aangaande de vaststelling dat verzoeker over het ontstaan van zijn problemen geen duidelijke verklaringen wist af te leggen en hij geen poging ondernam om over zijn opsluiting en zijn vrijlating bijkomende informatie in te winnen, stelt hij dat zijn verklaringen niet goed begrepen werden omdat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij in september 2011 door het Mehdi-leger werd vervolgd. Verzoeker stelt dat de identiteit van zijn gezin voor het Mehdi-leger niet bekend was, waardoor hij en zijn gezin niet onder vuur werden genomen, maar van zodra hun identiteit bekend was, zo stelt verzoeker, gaf het Mehdi-leger het bevel om het gezin te liquideren.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker zet uiteen wat de subsidiaire bescherming inhoudt, en hij citeert hierbij artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een stereotiepe overweging terwijl verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Hierbij wijst verzoeker erop dat hij werd bedreigd en opgepakt door het Mehdi-leger en dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch is omdat er nog steeds aanslagen worden gepleegd met een uitzonderlijke impact op het leven van gewone burgers, waardoor er nog steeds een reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2. De aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst gewezen op het gebrek aan enig tastbaar begin van bewijs van verzoekers identiteit en nationaliteit en geduid dat verzoeker over deze documenten weinig overtuigende verklaringen aflegde. Met betrekking tot de verklaring van verzoeker dat hij door het Mehdi-leger werd opgepakt en gezocht omwille van zijn soennitisch geloof en omwille van het Baath-verleden van zijn vader wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het opmerkelijk is dat verzoeker als enige van zijn gezin werd opgepakt en uit zijn verklaringen niet blijkt dat zijn familie nog enig concreet probleem heeft gekend. Tevens wordt er door de commissaris-generaal op gewezen dat verzoeker over het ontstaan van zijn problemen onduidelijke verklaringen aflegde omdat er in zijn wijk reeds sedert 2004 sprake zou zijn van sektarisch geweld, terwijl hij pas in september 2011 voor het eerst problemen zou hebben gekend omwille van zijn geloof, waarbij verzoeker zichzelf in veiligheid brengt, maar de rest van zijn familie in Hay Ur achterlaat. Verder wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker geen enkele poging ondernam om meer te weten te komen over zijn opsluiting en zijn vrijlating, hoewel hij hiertoe de mogelijkheid had via A. A., die goede contacten had met het Mehdi-leger en die hem trouwens ook adviseerde om te vluchten. Vervolgens stipt de commissaris-generaal aan dat verzoeker geen enkel tastbaar bewijs van het Baath-verleden van zijn vader kan voorleggen en dat zijn verklaringen hieromtrent niet overtuigen. Op grond van dit alles besluit de commissaris-generaal tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en de daarop gestoelde vrees voor vervolging. Met betrekking tot de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, gesteld dat er actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7

oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet duidelijk kan aangeven waarom hij sedert september 2011 problemen zou kennen met het Mehdi-leger. Blijkens zijn verklaringen weet hij immers niet door wie uit de buurt zou zijn verklikt dat hij en zijn gezin soennieten waren en dat zijn vader vroeger lid was van de Baath-partij (stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 juli 2012, p. 19). Bovendien zou toch mogen worden verondersteld dat verzoeker, die in een hoofdzakelijk sjiiitische wijk woonde en stelde dat er in zijn wijk reeds sinds 2004 sprake is van zwaar sektarisch geweld (Ibid., p. 14) reeds eerder met dergelijke problemen zou zijn geconfronteerd. Tevens merkt de Raad op dat verzoeker er niet in slaagt het Baath-verleden van zijn vader aannemelijk te maken, hoewel hij aangeeft hierover zeker stukken te kunnen bemachtigen (ibid., p. 7). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker zich niet heeft geïnformeerd bij zijn buurman A. A., die een belangrijke rol speelde in zijn vrijlating, onder andere over de plaats waar hij zou zijn vastgehouden (Ibid., p. 16), hetgeen blijk geeft van een opvallend gebrek aan interesse. Tevens acht de Raad het uiterst merkwaardig dat de familie van verzoeker sinds zijn vertrek niets meer zou hebben meegemaakt (Ibid., p. 4), terwijl zij toch nog steeds als soenniet in een sjiiitische wijk verblijven. Deze verklaring van verzoeker druist in tegen zijn huidige bewering in zijn verzoekschrift dat zijn gezin wel degelijk een constant risico loopt (Verzoekschrift, p. 7). Het betoog van verzoeker dat hij als enige zoon wordt aangepakt en dat zijn vader, omdat hij een oude man is, met rust wordt gelaten, valt niet te rijmen met zijn bewering dat de milities zonder duidelijke richtlijnen opereerden (Ibid., p. 18). Wanneer het Mehdi-leger willekeurig te werk zou gaan valt het immers geenszins uit te sluiten dat de rest van verzoekers gezin wel degelijk gevaar loopt waardoor het des te meer onbegrijpelijk is dat hij de rest van zijn gezin in Hay Ur zou achterlaten. De verklaringen van verzoeker over de vervolgingsfeiten worden op grond van deze vaststellingen ongeloofwaardig geacht.

2.6. In de mate van het mogelijke moeten stavingsstukken, onder meer omtrent de nationaliteit en identiteit, worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker enkel een kopie van zijn identiteitskaart en een kopie van zijn nationaliteitsbewijs had neergelegd ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal (stuk 12, Documenten). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker over deze documenten tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo stelde verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij nooit een paspoort heeft gehad (stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 juli 2012, p. 6), terwijl uit zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zijn paspoort, zijn identiteitskaart en zijn nationaliteitsbewijs door de smokkelaar in beslag zouden zijn genomen (stuk 9, Verklaring DVZ, 24 november 2011, punt 21). Met betrekking tot de kopie van zijn identiteitskaart, die blijkens de erin vervatte gegevens op 5 augustus 2011, dus ongeveer een maand voor het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst, werd afgeleverd, verklaarde verzoeker dat hij nieuwe documenten kreeg omdat zijn oude "vermist" waren, terwijl hij dit later corrigeert en zegt dat hij zijn identiteitskaart moest vernieuwen omdat hij over een verouderd type beschikte (stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 juli 2012, p. 8). De commissaris-generaal kon terecht besluiten dat aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bij de verwerping ervan dient de Raad niet aan te tonen dat de voorgebrachte bewijsstukken vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze naar zijn oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten (RvS 27 februari 2001, nr. 93.591).

2.7. Uit wat voorafgaat kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor vervolging door het Mehdi-leger en hij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling. Verzoeker kan zeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de bestreden beslissing beperkt is tot enkele standaardoverwegingen aangezien de motieven van de beslissing gestoeld zijn op zijn individuele verklaringen die hij tijdens zijn gehoor heeft afgelegd.

2.8. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Door één zinnetje uit de analyse van de actuele

veiligheidssituatie door de commissaris-generaal te lichten, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op de conclusie van de commissaris-generaal met betrekking tot de evaluatie van de situatie in Centraal-Irak en Bagdad. Op grond van het geheel van de uitgebreide en objectieve rapporten die aan het administratief dossier (stuk 13, Landeninformatie, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad, 5 januari 2012) en aan de Nota met Opmerkingen (Nota met Opmerkingen, bijlage 1, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad, 16 juli 2012) werden toegevoegd, wordt besloten dat er in Bagdad weliswaar zware aanslagen worden gepleegd, maar dat deze een gericht karakter hebben en er geen sprake is van een 'open combat' zodat de impact op het leven van de gewone burgers beperkt is en er voor hen geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN